

№ 0074.

3.

Talve muu

ja

1915 aastal.

Joulu muu

Trustatud kaasvõitlejad!!!

Juba rohkem kui kaks kuud on mööda, kui meie kuukirja esimene kaustik ilmus. (Vaheajal on ka juba teine number ilmunud). Kagu meie juba warjunimede järel näeme, on esimeses numbris õige väheste autorite tööd ilmunud. Teises numbris oli nende arv veidi suurem, kuid paar endist osavõtjat olid juba väsinud ja paremaks arvanud meie ettevõtet enam mitte toetada. Muidugi on see õige kurb nähtus, kuid mis seal teha, ega vägisi kedagi sundida ei saa! Need kaastöölised kes veel järel on jäänud, armastavad ka laiselda (muidugi tuleb sellest patust mõnda hoolikamat autori vabastada).

Suureks taksituseks „Nõrusele“ on ka see, et liiga palju teisi, suuremaltjaolt venekeeluid, kuu ehk nädalavirju olemas on, kus ka paljud eestlased kaasa töötavad ja sellega oma emakeelse ettevõtte päale peaaegu kadestalt

vaatarvad ja arusaadaw, tema tarwis mitte kaastööd ei tee. Sellepärast on siis nende waheste kohus, kes weel ^{muulaste} ~~muulaste~~ küüsi ei ole sattunud, ^{oli kuulaste} hoolas olla ja mitte laiselda, sest muide oleme me kõistele ainult naernud.

Mõned ei tea nähtawasti mille üle kirjutada ja otsiwad aineid raamatutest, misjuures siis nende töö raamatul liiga lähedal seisab. Mõnugusel korral soovitaks ma toimetuse poole pöörata. Minewas numbris tuli näituseks üks kurb juhtumine ette, et keegi lastelehe oli wõtnud ja säält ühe laulu, waheste muutmistega, ära oli kirjutanud ja „Nooruse“ toimetuse kätte andis. Tähelepanu ei teadnud toimetuse selkordl selle laulu saladust mitte ja mahutas ta õige wabalt kassakusse, kuid ega ülenohus inna kassa kotti seisa ja patt tuli awalikuks. Tõrjane teguriks on õige häbematta ja loodame et niisugune juhtumine enam ei kordu.

Kaastööliste soorwi täites, et jõulumunime piltidega ilmeks, on toimetuse ka piltisid wastu wõtma hakanud, mida ta muidegi kuukirja mahutab. Kui piltisid esialgu õige rohkesti kokku tuleb, siis saab ka „Noorus“ edaspidi piltidega ilmuma. Sellega on siis ka «kunstnikude» põld, kus pääl nad töötavad.

da võivad, valmis.

Kunuldavasti saavad tänaaegsed « jõulud » õige lühikesed olemä, küid argu neidki vähesid päevi ilmaaegu ära raisatagu ja „Noorust“ ära nurustatagu, sest ega sellepärast hing inna põrgusse ei lää, kui jõulu esimesel pühäl „Nooruse“ arvvis kirjatööd teha.')

Soovin noimidele kaastöölisele häid jõulusid ja hääd uut aastat!

„Nooruse“ toimetuse nimel

Al. Johansson.

Mis on noorte ajakirja pää ülesanne?

Esimeseks ja tähtsamaks noorte ajakirja ülesandeks peaks olema oma kaastöölisele vaba enesavaldamise võimalust pakkuda... Kui halastamisväärilises olekus eestis noorte kirjandus ülepää on, näitab juba se asjaolu, et meil ainsamatki noorte ajakirja ei ole. Kaugelt parem on selles asjas lugu vennarahva soomlaste juures.

Mine arvates oleks niisugused käsikirjalised journalid terajajateks avalikku-

---

?) Kagu viimasel ajal selginud, saavad tänaaegsed ~~tänaa~~sed jõulud ainult mõni päev lähemad, kui harilikult.

dele noorte ajakirjule. Siin tehakse esimesed katsed, siin harjutatakse oma mõtteid iseeniwalt ja wabalt avaldama. Misugused noorte journalid peaks noori ühendama, peaks neid üksteisega tutvustama, peaks elule kutsuma seltsimehelikkuse läbikõlmist noorte wahel, ühe sõnaga, peaks kaasa aitama kõigi nende antipaatluste oma-duste häwitamises, mis endid meie nooruse jõuetuses, leiguses ja taguruses avaldavad.

Noored! Hõguge ja grupperige endid riisuguste journalide ümber. Aruge laialis huwi ja suure hoolega tööle, ärge raisake asjata kiiresti kaduwa nooruse päewi, ärge laske neid kasulikult kasutamata ära lennata. Puttu, liig ruttu lähewad mööda armsad lühelised nooruse aastad. Õnnelik, kes nende joonsul kogu eluajaks jääda-
wa mälestuseks muidab lüüa

Ilk.

Wäike kiri.

Oli jõulu laupäew. Ilm oli iseäranis külm. Mõlitsatel oli palju inimesi, need kõik tahtsid oma lastele jõulu õhtuks rõõmu valmistada. Posti-kasti juures seisis

(kopia)

Artur Käär

(Kopia.)

- L. Eek -

wäike tütarlaps, tal oli kiri käes, ta tahtis
teda kasti panna. Kirja peale oli kirjutatud
„Õnnistegiale“. Kahjuks oli ta liig väike ja
ei ulatanud. Seal tuli mulitsast mööda üks
wana härra. Ta kõndis kepi najal. Laps jook-
sis tema juure ja palus kirja kasti panna.
Härra võttis kirja, vaatas teda, naeratas
wähe ja ütles: „Armas laps, küll mina kirja
Õnnistegija kätte viin. Aga wii mind
nüüd oma wanemate juurde.“

Tütarlaps vaatas naeratades tema otsa
ja ütles siis: „Yina hea onu, võtta siis pea-
legi see kiri aga wii ta nuttu jõuluwana-
mehe juure, et ta seda veel täna õhtu kät-
te saaks. Nad jõudsid ühe väikese maja
juurde ja tütarlaps wiis wana härra sisse.
Aga ta taganes kohkudes paar sammu ta-
gasi. Nest väikest tuba sisis noor naiste-
rahwas. Tema oli waeselt riides, aga ta ilu-
sast kahwatust näost wõis näha, et ta enne-
malt parimaid päivi oli näinud. Laste-
es istus kaunis noor ^{meste} ~~naiste~~ rahwas ja
kirjutas nuttusi. „Tsa“ kiljatas naiste-
rahwas heledalt. „Tah, mina see olen, mu
laps“, rääkis wana härra tsa. „Ma olen
si wastu halastamata olnud ja sind ene-
st ära tõuganud, aga kõige Wägervam
on mind selle eest karistanud. Tdas Ta

«võid mulle kunagi seda andeks anda?»
See vana härra oli maalt suure mõisa
omanik. Tal oli üks ainus tüttar ja selle
lünkas ta enda perekonnast välja, sest et
ta üht vaest kirjanikku armastas, ja mitte
isast soovitud meest ei tahtnud. Nad elasid
viletsalt, sest et ta mees mitte palju teenida
ei jõudnud. Sest ajast oli seitse aastat mööda
läinud, kui ta oma isa juurest ära tuli. Ta
nüüd seisis ta omaisa ta eest ja palus oma süüd
andeks. Rõõmuga nuttes lubas ta seda.
Väike laps aga seisis kõin see aeg vaht
olles, nüüd ütles ta kurvalt: „Nüüd mina
enam jõulupuu ei saa. Ta lubasid ju, onu,
kirja jõuluvana mehele viia, aga nüüd
sa ei vii.“ Rõõmsalt tõmbas ema oma lap-
se enese juure ja ütles: „Sina mu laps oled
meid hädast päästnud, küll me nüüd
ka jõulupuu saame.“ Kii siis oli see väi-
ke lapsuke oma süütame läbi ennast vile-
tsust päästnud.

L. L.

Tali.

Talv pakane paugub ühes... Tuulehood tormaroad üle ääreta hiilgarva lume. Wiha on nende sõud ja suur nende jõud. Kõik loodus on viha tujul ja ärerousel... Ma tunnen omas meeles nagu paremat saatust ei tulekski... Ka päike on meid maha jätnud, — kaugelt, mäe harja tagant vaatab ta häbeliselt meie pääle, üle metsalatuade. Pea vajub ta jälle alla poole — õhu merde. Eha puna paistab metsalatuul. Jälle on loodus pime. Inka kõle tuul puhub üle lagendiku, üle mägede, üle külmarahvus olevate metsade ja raputab nende wangistarvaid ahelaid. Tärvatelgile tekib, tähtede loor, kuu vaatab kahvatanult pilve samba tagant, läbi pimedade õhuruumi, vaikselt alla.

L. L. L.

Armastus ligimese vastu.

Oli talv. Maa oli üleri lumega kaetud. Kõik olid mittu nädalat külmad olnud. Nüüd viimaks oli jälle kunnis soe. Päike tõmbas loori oma näo eest ära ja vaatas naeratades maa peale.

Tääpurinkad natustel hakkasid sulama. Ühel päeval läksid naks poisikest läbi metsa koolist kodu poole. Mõlemil olid raamatud kaenlas. Suurem poiss Jaan küsis teiselt „Noh Paul, täna on laupäev, kas tuled jälle jõe peale visutama?“ — „Ei tea kas jää enam kannab,“ vastas küsitav — „Ah mis sa müüd räägid, kui mina ütlen, et kannab, siis ta ka kannab.“ „Mõnugi pärast, küll ma siis tulen.“

Õhtupoolikul olid mõlemad poisid jõe ääres. Pea olid visud all ja poisid joosid rõõmsasti jää peal. Hõrraga praksus jää ja Paul langes vette. Selle vahe ses tuli teed mööda üks mees. Ta tema kuulis appi hüüdmist. Ruttu joosis ta jõe ääre. Õnneks ei olnud jõgi mitte sügav ja mees astus vette. Pea oli ta poisikese kiinni tabanud ja sammus oma noormaga kalda poole kus Jaan juba abiks oli. Ruttu võttis võeras „supleja“ sülle ja viis ta Jaani juhatusel kodu. Teisel päeval oli Paul raskesti haige, ja arst ütles et ta kann ei elawat, sest ta olawat ennast väga ära külmetanud. Sellest päevast oli paar nädalat mööda läinud, kuid otse vastu arsti ütlennist hakkas haige paranema, ja mõne päeva pärast oli ta päris terve. Seda

meest kes oli päästnud ei tundnud keegi.
Ta oli ainult ligimese armastusest põisi-
kest peastma läinud.

2. olu tema jaoks!

L. L.

Wenna päästija.

Meri möllab... Tuul hulub üle metsade.
Lained tantsivad kalju kallastel. Wiha-
sed woad hüppawad ülesse, - kas ehk tae-
wa piirile. Pilwede mäed kerkivad silma-
ringilt, tormawad üle wahutawa mere,
rahutult, edasi. Aga torn - kas sa tunned
ki veel, et laew on ka ilmas. Kas tunned
sa tema hirmu ja ahastust - halasta tema
pääle! Kuid mitte, - ei waike torn ega lae-
nete möllnad, kosena kohinudes, pillawad
laewukese kaljule, rüugaste, ~~otse~~. Niid
katab teda wete wool laenete möllul.

Kaldal seisab waatleja ja saadab oma
pilgu hädasolewa laewa poole. Ta näeb
mudas ka kaljude otsa waju. Ainult masti
tipp jäi temast weepinnale. Koledad tund-
mused torkivad waatleja rinda, kui ta
weel sillemasti poole waatab, kus keegi
surnahirmus, kramplikult, roheline maa
pinna poole kása laotab. Tung nagu

maruhoog tungib tema südamesse ja ta
tõttab teda peastma. Ema nuttab kal-
dal ja palub oma poega et ta mitte ei sõu-
aks paadiga merele, sest tema isa juba
ninus lainetes, ja wendki läks merele, just
igarweseks ajaks. Sellest tähele panemata,
ja emalt järel andmata piiridelt, tor-
mab ta merele, hädase poole. Lained wai-
kiwad... Tuul puhub õrnemalt üle lai-
netawa wee kogu. Õnnelikult pääses
ta hädase juurde. Juba kaugelt tundis
ta tema ära, sest see oli tema wend ja ta
peastis teda. Rõõmupärast nuttis pää-
seja, kuni nad wiimaks kaldale jõud-
sivad, rõhuted, kurba ema troostima.

(Aimel)

L. Een.

* * *

Paksud hallid pilved katarwad tae-
vast. Külma tuul puhub läbilõikawalt
üle maa, wahetewahel peenikesi lume-
helbeid wastu nägu puistates. Jäa äärde
on ta juba suure lumehange kokkukuh-
jannud ja sedasama töötab ta ka üksi-
ku põesa juures teha.

Wäikesest wiltuwaajunud onnist jookseb armetus riides ja palja jalul umbes kahemsa aastane poisijõmps wälja ja tõttab aida¹⁾ juurde midagi tooma. Natukesel aja eest tuleb ta, külmast wärisedes, tagasi ja jookseb otsukohe tuppa, kus kaks naisamangust mudilast teda ees ootawad.

— Kas leidsid, Husti? küsis wanaema taksase häälega sissetulija poisikesel käest.

— Leidsin küll, wastas küsitaw väikest halli lõnga kera wanaema kätte ulatades, kes sukka nudus.

— Mõista ära: lip lipi pääl, lap lapi pääl, ilma nõela silma pistmata, ütles väike Huti wähesel wainimise järel Atsile, kes kohe julgesti « kassa pää » wastas.

Nüüd istus na Husti tõiste juurde ahju äärde põrandale ja hakkas tõistele mõistatuse andma.

— Kos mammu on? küsis wiimaks Ats ahju äärest üles tõustes ja wanaema poole minnes.

— Küll tuleb varsti tagasi, ütles wanaema rahustawalt, — länks tõike mäele pererahwa juurde.

— Kõt on Atihi, nüia ta'as! kaebas Ats haledalt.

---

¹⁾ Tita mahutatakse maal sagedasti mitte ainult wili, waid ka muud asjad, mida igapäew tarwis ei ole.

— Oota, küll tuleb manna kodu ja tuleb «pätsi» rahustas wanaema.

Ats läks kinnalt toiste laste juurde tagasi ja hakkas jälle kusti mõistatusi mõistma.

— Hae, Ats, manna tulebgi, jah! ütles wanaema, käega läbi akna wälja näddates. Lapsed jooksid kõik kolmekesi emale vastu ja hakkasid, esimene asi, «pätsi» nõudma.

— Karige tuppa, mis te otsite palja jalalu lume sisse, kust mina teile seda «pätsi» pean võtma, ütles ema pahaselt.

— Noh! kas peremees jahu andis? küsis wanaema sissetulija naisterahwa käest.

— Wai veel, waat' kui wemmalt ei anna! Yarnatse nälgjanoi käest saad sa veel midagi, ise kole rikas ja «kolm kopskat sumaga wõlgu», aga ega ta sellepärast waele midagi ei anna! Ma ei pistaks jalgaagi ta tuppa, kui mul mees kodu elaks!...

Nende sõnade juures pahwatas ta nutma.

— Kus on siis ta mees? küsib ehk lugeja.
— Võjaväljal!... Tuba aasta on sest mööda,

kui ta isamaa ja keisi käsil vaenuväljale
läks, kuid kus ta praegu on, see on teadmata,
sest juba mitu korda ei ole temast mingisuguseid teateid saadud. Ütelgu nüüd lugejad, mis saab sellest vaesest perenonnast? Mis peab ta pääle hakkama ja kust leiba võtma?

— Kroonu annab! vastavad ehk mõned.
Wäga tõsi, kroonu annab küll, aga kui palju? Kas saab sarnane tööväimeetu perenond ainult kroonu anniga ära elada? Wist küll mitte! Espool nägine, et ka naabrite käest abi loota ei ole, sest kui ema peremehe juure paluma läks, et see talle jahu võlgu annaks, aeti ta jalamaid minema.

— er.

Koit.

Waata, mis kumab seal hommiku poolses taeva rummis; mägede harjadel! Oleks nagu määratu tulekahju lõrkele lõõnud, sinaringi taga. Mu silja taga valitseb pime öö. — Waatan tema poole, silmad tumestuvad, ning see viimatab mind unele...

Uueste tõusen ma unistusest ja waatan kuidas varjud hiippavad mäe harjadelt, mööda

trümedaid põldusi. Ma vaatan kuidas val-
ged pilverangad punetavad purpurpunas,
ja kuidas punnesed udulooris sisuvad. Peine,
tõuse iska! — Pane põlema oma helkiw arma-
stuse kiir ja ehi meid oma valguse äitega!.....

L. Een.

peenedus ei ole mitte uduloori väike

Hanna eest.

Ükskord Austria-Italia sõja aegu juhtus
üks kannis nurb lugu. Ükskord liikus väike
Italia väesalgake külawahelist teed pidi edasi
ja kui ta külasse jõudis ei olnud sääl mitte
ühte elanikku, sest elanikud olid suure sõja-
käraga ära põgenenud, ja kes veel jäänud oli
se ei julgenud oma keldrist wälja tulla. No
siiski nägiwad nad ühe korrku kukkunud
ukse pääl ühte väikest poisikest, kes sääl oma
le ühte keppi tagi. Kui nemad ligemale jõud-
siwad, pärisiwad nad poisikese kätt, mispärast
tema siia on jäänud ja mispärast tema ühes
teistega ära ei ole läinud. Poisikene wastas et te-
ma olla waenlaps, wanemad olewat juba am-
mu surnud ja tema jäänud üksinda elama.
Mispärast ta ära ei ole läinud, selle küsimuse
pääle wastas tema, et tal olawat kahju oma

isakoda Munkala hooleri jätta, ja jäänud
sina et olgu mis tuleb — surm või vabadus, aga
ära tema ei lähe.

Italia värsalga ohvitser ütles et kas ta ei
soorinwat isamaa hääns teerida. Waenelaps
wastas, et tema hää meelega arvitab isamaad.
Selle pääle wastas Italia ohvitser et ta konigu
pui otsa mis uue kõrwal koke kaswas ja kas-
gu kui kangel on waenlased. Waenelaps täitis
Italia ohvitseri käsku ja ronis pui otsa. Selle
ajal lendas mööda positsiooni pääd üks kuul wi-
hineles, Italia ohvitser ütles et ta konigu nuttu
maha muidu võib ta surma saada. Waenelaps
ei kuulnud Italia ohvitseri sõna ja ronis pui
latwa riles ja hakkas kaema, wauwalt see te-
ma sõna « ligidat » ära ütelda kui suure rofi-
naga kukkus pui otsast maha. Austria kuul
oli waenlapse pääst surmawalt läbi läinud.

Kui Italia ohvitser seda nägi laskis ta
waenlapse surmuka ette maha ja palus tük-
aega ja lõpuks ütles: „ Munkal olgu sulle õnnel-
lik ja niisugust kangelase tegu nagu sina ei ole
weel keegi sulle sõja aegu ära teinud, ainult si-
na see esimene kangelane kes kellegist ei hooli-
nud, ohwerdasid oma elu isamaa eest, sinu nimi
saab igawesest ajast igaweste meeles peetud, ja
keegi ei uneta sinu nime ära, sina ei surmud

mitte lihtsalt surma, vaid sina seid ausat surma.
Peale selle tõusis Italia ohvriks üles ja äraminnes
andis see terve väesalk temale viimast ann. Selle
päew viidis tema suure väesalga ja muusika
saatel läbi linna surmaeda ja maeti just õnne
kõige ilusama koha pääl maha kõigi sõjaväe-
liste annandmistega. Peale selle pandi sinna,
ja veel teiste linnadesse kah tema kangelase-
tegudest annusambad.

Arvutel: — nr.

(Horrigeria on selles loos ainult orthografia
võrad parandatud, kuna ta ilijäänud autori
enese hooliks on jätnud.)

Horrigeria tähendus.

Kahensa aastane kangelane.

Hollandi maa asub Põhja (Maksa) mere ää-
res; et vesi nende maad üle ei uputanud, selle-
pärast tegirvad Hollandlased mere poolt mu-
re ja Auguva walli, iga linna elanik peab käre
tõstma, kui vesi üle walli tuleb. Üks kahensa
aastane poiss, läks oma sõbra poolt õhtu kodu.
Mööda walls minnes, kuulis korraga tema vee

(Kopia.)

- L. Eckman -
[Signature]

jooksu. Ta jooksis alla, hakkas walli sinu vaatama
ja nägi kuidas vesi jooksis ühest ^{2.} ^{1.} august sisse. Tema
sai aru, kui midagi ette ei panta, et siis läheb aum
suuremaks, ja uputab linna ära. Tema ei mõtlenud
mitte kausa, tõmbas oma kuul ühe käiku ära ja pani
augu ette. Vesi jookis jäi järele aga mitte kauaks. Siis
tegi meie kangelane augu suuremaks ja pistis käe
seni ku olani sinna sisse, ja vesi jäi sinni. Tema ar-
vas et vahid mitte kangel ei ole ja hüidis appi, aga
keegi ei kuulnud. Nõnda viisi istus tema terve öö, käsi
valutas tal hirmsaste, ja ta ei teadnud, mis valu pä-
rast teha, aga siiski ei võtnud ta kätt augu eest ära.

Viimati läks mööda walli ühe haigejuurde üks
õpetaja ja kuulis tema ohkamist ja ruttas alla walli
juurde. Ta nägi poisikest ja küsis: mis sa teed. „Merd
hoian sinni,“ ütles kangelane. Õpetaja kisendas, kõva
häälega, mille päale vahid tulid ja augu ära paranda-
sivad. Linn oli sellega päästetud!

Vene keelest. Jtd.—

Vene keeles esiti keeleõpetajaga
12

* * *

(Targ.)

Õhtu. Õhtuks muutus kõik. Maali ema tuli
võõreselt; üks käis müraga mulitsale lahti, kust
vojarre keldrisse külm õhk ja harmonika häälvoo-
las. Pesunaise järele (Maali ema oli pesunaine) tormas
hulk Schneideri teenijaid keldrisse. Wiina hais ja
joobnute nisa täitis kellert. Joobnute hulka oli

ka, ei tea kuidas, wäike Peta sattunud. Pooltühjad pudelid, klaasid õllega, punased näod... ja kõige selle koleluse keskel õrn lapse nägu... Peta pentsis oma jõuetute rusikatega juobute seas, kesteda jooma summiwad. Laps rüüpas, kuid hingamine jäi kinni, ja ta hulemitu hääel tungis ema kõrvaadeni.

Kastasia (nii oli ema nimi) tungis poja juurde ja haaras ta mõlemate kätega parajasti sel ajal kinni kui metsalised lapse wäikese ninakesega mängisid ja kordamööda sõrmedega tema pääle wajutasid ja sellejuures ise midagi laulsid. Lapsel oli nähtawasti wäga waleks ja ta hakkas veel rõwemini nutma...

— Hulguised, lurjusid! kändatas Kastasia. — Ma lähan politseisse!... Oh Peta! mu wäene Peta!... Naabri keldrist joosis paks perenaine Arimuskna wälja..

— Mis sa siin jandad? tormas ta rõsiwalt Arimuskna kallale. — ~~Ja~~ oled oma phipilliga mul ühte puhku, kui ohanas silmas; jandad ainult nendega, aga õuiri ära ei maksa. Kõrsta nuttu ennast minema, enne kui ma politseil lasen su wälja ajada!

— Hüdant sul ei ole, Arimusk, hüüdis Kastasia, — sa oled hullem kui wõreimeja!

— Hüllalt, Kastasia, hõratas teda mees.

— Tina hakkad siin veel sõismama? wälja sel minutil! Raha ära maksa ei saa, aga kohwi

saab mul juba! käreltas perenaine.

— No müüd seid sa veel asja: kohvi saab juba! Põletasin natuke otre ja keetsin lastele, ei olnud muud midagi lõunaks süüa, aga sina juba kade! Sul on mul häa, lapsed oled sa mõin juba hauda pannud ja müüd oled üksik kui post, aga mis mina pean tegema!

— Kes saäl süüdi on! kähistas perenaine.

— No Juand sa näed, kes ma nad ära pean kähistama võis, kui Jumal ei võta!?

— Sul on iseka häda, vana laul! mis mul sellega asja on, mür olgu makstud.

— Homme päew, kui mees töö eest raha kätte saab maksan kohe ära. Kahe kuu eest olengi ju ainult võlgu.

Kastasia vaatas pisarsilmil perenaise pääle, kes suure tegemisega järele andis, et Kastasia homme raha ära peab maksma.

— Aga las oma mehel paar saapaid mulle tänuks ära parandada.

Kui Arimurka ära läks, heitis Kastasia kurwa pilgu kogu keldri pääle, kust ta miski hinna eest lahkuda ei tahtnud. Põsked seinad, suur vene ahi, mustad nurgad, väikesed lapsed, — see on kõik nagu siad poris... joomine, prassimine... kõige selle tooruse keskel, halva õhu sees, ilma päikeseta peavad lapsed kasvama; ja ikkagi on see koht nii armas, nii kallis... (Tärgneb.) „Discipulus“

Jäme too
kustasid?
Mõis vana
parada, kui elu
mii jäme an!!

Kapsad.

Ühel lehel naisel suri tema 20 aastane poeg ära, kes esimene töömees külas oli. Sellesama mõisa omaniku proua sai tema hädast teada, ja läks teda sel päeval kui poega mateti vaatama. Tema leidis naese kodu, kes kerk tuba, lüüa ees seisis ja aeglaselt kapsaid paa põhjast kaapis ja lusika täie lusika täie järele alla neelas. — Jumal! mõtles mõisaproua: — tema võib niisugusel ajal süüa... Ta mõisa prouale tuli meelde kuidas tema kahetsa nuu vanune tütar ära suri, ja tema murepärast suvemajagi Petrogradi lähedusesse ei võtnud, vaid terve suve linnas elas. Aga naine sõi kapsaid edasi. Proua küsis tema käest: — Mari! kas sa tõesti oma poega ei armastanud, et sul sõõgi isu ära ei kadunud? Kuidas võid sa neid kapsaid süüa? Mis sellest, kuhan nures kül ära, ja ega's minagi enam kama ela, ütles lere ja suured pisarad tennisid ta palgele. — Aga ega kapsaid siiski halvaks ei või lasta minna, jätkas naine, — nad on ju soolatud.

Proua kehitas aimult õlgadega ja läks wälja.

Temale oli ju sool odaw.

Wene keelest. Ad—.

Line.

Amustatud naasnõitlejad Al. Johannson.

Mis on noorte ajakirja pää ülesanne? Es.

Wäike kiri (mabariigilatu!) L. L.

Tali L. En.

Armastus ligimese vastu L. L.

Wenna päästija (arimetel) L. En.

* * * — er.

Koit L. En.

Isamaa eest — ar.

Kahessa aastane kangelane Ad —.

* * * (Yarg.) „Discipulus.”

Klapsad Ad —.

...the ... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

